

JAUME SELLART

"Tarragona ha de fer créixer més el turisme"

Josep Mariné, president de la Diputació de Tarragona, afirma que les comarques del sud de Catalunya han de fer créixer encara més el seu potencial allà on l'agricultura no és rendible.

Josep Mariné, seixanta-dos anys, és president de la Diputació de Tarragona des del 1993, i n'havia estat vice-president dos anys abans. Militant convergent, va portar les regnes del partit a la demarcació durant sis anys. És també l'alcalde de l'Alforja, on va néixer, i la seva feina (agent comercial) va procurar-li un coneixement exhaustiu de la demarcació, per les terres de la qual aposta, atès el seu potencial turístic i industrial. Mariné considera que la tasca de les diputacions és imprescindible i que la seva coordinació amb els consells comarcals podria facilitar la feina als municipis més petits. Sense pronunciar-se en la polèmica dels transvasaments de l'Ebre, afirma que, si s'ha de tocar l'aigua, ha de ser sempre amb el beneplàcit dels afectats.

—*Quina és la raó de ser d'una institució provincial com la Diputació, quan hi ha duplicació administrativa dels Consells Comarcals, posem per cas?*

—Les diputacions han variat molt des dels anys 60 o 70. Actuacions i prioritats han canviat adaptant-se a les noves necessitats. Els anys 80 les diputacions deixen d'ocupar-se de qüestions com ara la sanitat o l'agricultura i les transfereixen a la Generalitat, que així pot adaptar polítiques respecte a aquests àmbits. Què resta, doncs, per a les diputacions? La possibilitat de dedicar-se més als municipis, prioritzant els més petits, per facilitar-los la feina diària.

—*Com es conjuga aquesta tasca, cohabitant amb consells comarcals?*

—La diputació com el consell comarcal és una institució de segon grau i cadascuna necessita l'altra per satisfer les necessitats bàsiques dels municipis, que han anat expandint les seves funcions des de l'arribada de la democràcia. Les diputacions han fet coses molt positives en el decurs de la seva història; tinguem en compte que són representacions territorials. No podem esborrar una institució com si tota la seva feina hagués estat nefasta. No ha estat així. Han fet, fan i faran coses molt positives, i això és el que s'ha de demanar als

municipis. Mira, per exemple, no hi ha poble de l'àrea de Tarragona que no tingui casal cultural, i això és gràcies a una política de subvencions de la Diputació. I com aquest, podria dir-ne molts. Els ajuntaments no disposen de les infraestructures bàsiques per a atendre totes les seves necessitats.

—*Es diu que l'existència paral·lela de dues administracions, diputacions i consells, pot afavorir la picaresca i fins i tot la corrupció.*

—Corrupció, n'hi ha a tot arreu, des que el món és món. Hi ha corrupció entre els advocats, els metges, la clerecia, els sindicats. El que passa en l'administració és que aquesta corrupció —en aquests moments de menor entitat que no pas la que hi havia abans— se sap, arriba a ser pública. Però pel fet que hi hagi una poma podrida, no podem dir que ho siguin totes.

—*La poma podrida podria ser, en el nostre cas, l'anomenat cas Priorat?*

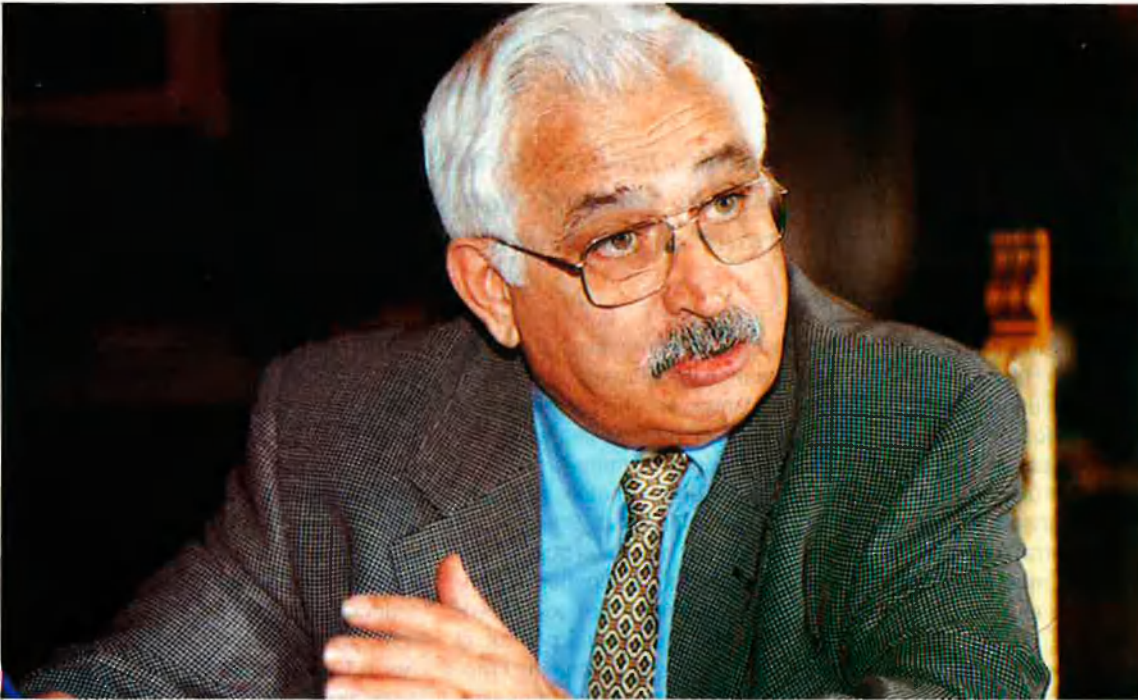
—El cas Priorat, el conec poc, no en puc dir gran cosa. Pot haver-hi hagut irregularitats, de caire administratiu fonamental, no en dubto, però no crec que es tracti precisament de corrupció. Del que estic se-

gur, això sí, és que ningú no ha pogut canviar-se l'americana, perquè se n'hagi comprada una de nova amb diners del consell.

—*El Priorat, la Terra Alta, el Montsià, la Ribera d'Ebre, estadísticament són de les comarques més empobrides de Catalunya. El sud també existeix a Tarragona?*

—Jo no crec que sigui cert això de les més empobrides. La gent de les comarques de l'Ebre tenen de tot per a tirar endavant, unes grans possibilitats. Però ells mateixos han d'adonar-se'n. Generalitat i Diputació ens hi hem abocat molt per fer-hi inversions: l'eix de l'Ebre, la navegabilitat, la possibilitat d'oferir aigua per a la indústria, un potencial turístic per explotar... Crec que moltes coses ja són fetes, però qui ha de pescar és la gent d'allà baix. No podem pensar tothora en subvencions. Ara és quan comença a entrar una mica la iniciativa privada, i és el que fa falta, tant entre la gent d'allà com de fora.

"L'aigua és de tothom, però jo no entendria un transvasament de l'Ebre a Castelló si hi ha indrets de Tarragona o de Catalunya que requereixen més volum d'aigua."

"No hi ha poble de l'àrea de Tarragona que no tingui casal cultural, i això és gràcies a una política de subvencions de la Diputació. Els ajuntaments no disposen de les infraestructures bàsiques per a atendre totes les seves necessitats"

—*Les terres de l'Ebre tenen la sensació, quasi tradicional, que només compten per l'aigua. Ara es parla de més transvasaments, cap a les comarques de la Plana, per exemple.*

—Dels transvasaments de l'Ebre, podria dir-ne quatre frases que quedarien molt bé i serien molt demagògiques i populistes, perquè és un tema prou complex. Crec que l'aigua és un bé de tothom. Però si ha de sortir d'enlloc, la gent afectada n'ha d'estar convençuda pels seus propis raonaments. I hauria de ser sempre amb un estudi previ i exhaustiu —per a evitar una major regressió del Delta de l'Ebre, posem per cas—. Ara, el que jo no entendria seria un transvasament a Castelló, si hi ha indrets de Tarragona o de Catalunya que requereixen més volum d'aigua.

—*Com es conjuga la voluntat de fer de Tarragona un indret turístic de primer ordre amb l'existència de quatre centrals nuclears i un dels complexos petroquímics més grans d'Europa?*

—Jo crec que això s'ha fet gràcies als ciutadans i a un alt grau de consciència en la cultura de la seguretat. I diré més. No crec que trobeu cap més indret on alcaldes i regidors estiguin més sensibilitzats pel que fa al medi. La gent de Tarragona es desperta cada matí molt tranquil·la. El Port Aventura és a tocar del polígon petroquímic i això ha estat possible gràcies a la voluntat de les administracions, però també del suport dels ciutadans de Tarragona.

—*Els municipis que limiten amb les nuclears es queixen de l'efecte perniciosos que tenen, perquè en depenen i, quan les centrals desapareixen, es queden sense res. No caldria compensar-los-en més, aquests municipis?*

—Un cop deixat de percebre el canó energètic, les centrals nuclears, amb el canvi d'impostos, s'han vist obligades a pagar més. La diferència és que aquests pagaments no beneficien les poblacions que tenen cen-

trals nuclears. Crec que seria necessària una altra manera de repartir aquests diners de manera, posem per cas, que aquests municipis poguessin diversificar la indústria i afavorir l'ocupació. Però això no és problema de les nuclears, sinó del repartiment dels impostos que aquestes paguen.

—*Unió de Pagesos alertava fa poques setmanes que el camp català perd pagesos. Tarragona corre cap a una bipolaritat entre indústria i serveis?*

—Crec que Tarragona ha de fer créixer encara més el seu potencial turístic. I reconeixem un període recessiu de l'agricultura. Cada municipi s'ha d'espavilar, si l'agricultura no és rendible; el que no podem fer és estar a l'espera de subvencions contínuament. I els pobles petits són necessaris per a constituir els nostres pulmons verds. Crec que, aquí, el turisme rural hi té molt a dir.

—*Fa anys que correu per Tarragona: alcalde de l'Alforja, diputat provincial, parlamentari, vice-president de la diputació, i ara president... Com ha canviat la demarcació?*

—Crec que hem fet una Tarragona nova. Ara arribo a un poble i hi faig sempre la mateixa consideració: que la gent recordi com era tot fa vint anys: hi havia municipis sense aigua corrent, o sense electricitat o telèfon. Les necessitats bàsiques s'han cobert i, si no ens aturen, d'aquí a cinc anys fins i tot tindrem els campanars de tots els pobles de Tarragona restaurats. Es clar que queden moltes coses per fer, però de bàsiques, no. Crec que podem dir que per a aquesta demarcació hi ha un futur molt esperançador, hi ha iniciativa, la Diputació s'ha implicat molt en la promoció turística tant a l'exterior com fins i tot a l'interior, la indústria tira endavant, hi ha un munt de projectes per enllestir i que poden ser molt rendibles.

Lali Cambra